

LIVIU RADU

BLOCUL CÂȘ

Al doilea romanț despre Waldemar

Liviu Radu s-a născut în 1948 în București. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secția calculatoare. A debutat cu povestirea „Fața reală a planetei Marte“ în revista *Quasar* nr.5/1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste 40 de cărți. A obținut numeroase premii, cel mai important dintre ele fiind cel al Convenției Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia).

Bibliografie:

Romane: **Trip-Tic** (1999), **Opțiunea** (2004), **Spaime** (2004), **Waldemar** (2007)

Proză scurtă: **Spre Ierusalim** (2000), **Constanța 1919** (2000), **Babl** (2004), **Cifrele sunt reci, numerele-s calde** (2006).

Este prezent în antologiile: **Nemira '96**, **Timpul eroilor** (2001), **România SF 2001**, **AtelierKult: povestiri fantastice** (2005)

Această carte este dedicată tuturor celor care
și-au construit — măcar temporar — o realitate
proprie (virtuală sau nu)

*Vă urăm singurătate,
Că-i mai bună decât toate
Și un pic de nebunie:
Face bine la chelie.
La anul și la mulți fani!*
Urare tradițională de Banul Nou

*No dream to dream
And nothing to be sorry for...*
Barbara Fairchild — Teddy Bear

PRIMA CARTE

Un bloc câș de pe Calea Plăieșilor

1. O plimbare la periferia Bucureștiului

Un întreg nu-i niciodată egal cu suma părților sale, decât din punct de vedere matematic. În practică, un întreg nu-i niciodată egal cu suma componentelor sale. Trecem peste chestia banală cu piesele care îți rămân întotdeauna după ce montezi un aparat pe care abia l-ai demontat. Dar să luăm un exemplu mai evident. Dacă tai o pâine — sau un măr — în bucăți și pui feliile una lângă alta, nu vei reuși să reconstitui pâinea sau mărul inițial. Iar dacă le cântărești, greutatea feliilor va diferi — foarte puțin — de cea a întregului. Asta pentru că operațiunea de fractionare, adică de tăiere, va afecta întregul. Se vor pierde niște fărâme, se vor deforma niște molecule, oricum, întregul nu poate fi o sumă de părți. Ajungem deci la teoriile de bază ale observației științifice, care susțin că observatorul interacționează cu obiectul observării, deformându-l, și, ca atare, fenomenul natural nu poate fi studiat niciodată în starea sa pură...

Waldemar zâmbi, încântat de sine. Nu avea rost să dezvolte mai departe subiectul. Pregătise o nadă teribilă, pe care avea să o arunce a doua zi în balta discuțiilor de pe net. Și toată puștimea o să se dea cu roțile în sus de admirație. Se părea că era singura persoană matură din grupurile de discuții la care participa, pentru că reușea întotdeauna să-și impresioneze interlocutorii și să-i aducă

acolo unde voia. Da, era cu adevărat un manipulator de oameni...

Zâmbi din nou și lăsă de-o parte planurile pentru a doua zi. Nici nu era nevoie să-și detalieze mai mult ideea, totul era să improvizeze, să surprindă direcția principală a discuției și s-o dirijeze cum voia, reacționând imediat la orice idee interesantă, capturând-o, integrând-o printre ideile sale, asimilând-o și sufocând-o, nelăsând-o să iasă în evidență mai mult decât era nevoie.

Își făcuse porția de gândit pe ziua aceea. Cine gândea pe o asemenea căldură? Aerul era înăbușitor și nemișcat, fierbinte și greu, ca și cum ar fi fost turnat în bronz, te apăsa pe creștet, îți turtea gândurile, îți strivea ideile, îți amortește plămânii și inima. Pe vremea aceea te mulțumeai să supraviețuiești, doar atât și nimic mai mult. Sigur, dacă te uitai pe geamul tramvaiului, vedeai o grămadă de tineri care topăiau de zor, grăbindu-se cine știe unde, fără să pară impresionați de caniculă. Nimic de mirare, și el fusese la fel cu ani în urmă, de aceea vremea i se păruse întotdeauna normală. Din punctul lui de vedere, nici vara aceea nu i s-ar fi părut ieșită din comun, căldurile nu depășiseră nivelul de normalitate pentru București, dar zilele caniculare se țineau șir de câteva săptămâni, fără să lase organismul uman să-și revină, ținându-l într-un șoc continuu.

Secetă și caniculă, cam asta caracterizase intrarea României în Uniunea Europeană. Altfel, nu se schimbase nimic — mă rog, dacă nu puneai la socoteală că puteai să treci granița doar cu buletinul și faptul că dispăruseră cozile interminabile din fața consulatului Austriei...

Tramvaiul zăngănea și trâncănea pe șinele deformată de căldură, târându-se încet către destinație. Waldemar se întrebă dacă existau restricții de viteză din cauza caniculei — era posibil, mai mult ca sigur că rabla aia putea să deraieze pe fierătaniile vechi, proiectate cu multă vreme în urmă, și care, poate, nu ținuseră seama de faptul că peste niște zeci de ani avea să apară încălzirea globală...

Vehiculul se strecurase tiptil de pe artera aglomerată, mărginită de blocuri hâde, cenușii, murdare și scorojite, și ajunsese undeva, la margine de București. Pe o parte a bulevardului se aflau în continuare blocuri, dar în fața